

HỒI 35

NHỮNG ĐIỀU BÍ ẨN

Bóng tối trầm trầm, ánh đao lấp loáng...

Trầm Lãng, Từ Nhược Ngu và Chu Thất Thất bị bao vây bởi một vòng chặt chẽ của môn hạ Cái Bang.

Hàng mấy mươi người nhấp nhô, những tia mắt dữ dần chậm chậm như đã thú giữa rừng hoang đang gầm gừ vỗ vập chụp mồi.

Một cảnh tượng bày ra, một cảnh tượng hứa hẹn lá cây nhuộm máu, giữa đêm tối âm u, bất cứ ai nhìn vào cũng phải rùng mình sởn gáy.

Cho dầu không biết nhiều, nhưng ngay lúc đó, Chu Thất Thất cũng ý thức được rằng sự chặt chẽ, sự lão luyện của thế trận quả là lợi hại.

Nếu đem từng người ra mà tính, thì võ công của đám môn đệ Cái Bang cũng có gì đáng kể lắm, nhưng số đông người ấy hợp lại, có phương pháp, có qui củ, thì quả là điều đáng sợ.

Cả mấy mươi người tập trung thành trận pháp, y như một con người vụt cao lên, lớn lên và hàng trăm cánh tay tua tủa mọc ra.

Chu Thất Thất nghe lòng rộn lên lo sợ, máu nóng cuộn cuộn quay xoắn trong óc, mắt nàng không còn thấy rõ mặt người nào, chỉ thấy ánh đao thấp thoáng và bóng người lơ nhô.

Nàng nắm cứng hai bàn tay chờ đợi trận huyết chiến nổ ra... Nhưng thật thì nàng không ý thức được rõ ràng trận máu ấy sẽ diễn biến như thế nào, thắng bại ra sao, trạng thái chết chóc tới mức độ nào, nàng không thể biết mà cũng không còn lo được nữa...

Nhưng đối với Trầm Lãng thì lại là một vấn đề tính toán...

Chàng không để cho tâm thần tán loạn, phải bình tĩnh đối phó, phải thắng chứ không thể bại. Vì bại là diệt vong. Bại ở đây không có vấn đề mang thương mà thoát.

Ánh đao thép ngời ngời cứ loáng lên, bóng người cứ từ từ di động...

Vòng vây mỗi lúc mỗi thu hẹp lại, thu hẹp một cách từ từ chậm chậm. Thế trận như tuần tự, như an bày, mục đích chính hình như khùng bố tận cùng rồi mới ra tay.

Đối với một người nào khác, chứ đừng nói chi Chu Thất Thất, cũng khó mà quan sát, nhưng đối với Trầm Lãng thì khác. Chàng nhận rõ trận chính là ba mươi sáu người,

ba mươi sáu người nếu xem qua thì là một khối chung nhau, nhưng thực tế thì họ kết thành cứ ba người là một tổ.

Và theo cước bộ, thì nếu cứ nhìn một cách thông thường, đó là bước di động của đoàn người xoay quanh, nhưng thực tế thì giữa cước bộ của ba người này với ba người khác, nó có một mào như mắt xích.

Cho đến trường đao cũng thế, ánh đao vẫn lấp loáng trùng trùng, nhưng sự cử động của họ hết sức chậm rãi. Nó là sự súc tích nội lực và nhằm tạo thành mào lưới đều, chứ không phải trọng vào sự nhanh nhẹn.

Họ làm việc xem y như là một màn biểu diễn cho người xem nhận rõ cái đẹp chứ không nhằm mục đích thanh toán đối phương.

Cứ chờ đợi, trong cảnh sốt ruột như thế, Chu Thất Thất từ pháp phòng dẫn tới một nhọc, uể oải trong trạng thái kinh hoàng.

Thình lình, ba ngọn đao nhoáng lên hạ xuống...

Sợi dây căng thẳng vì chờ đợi như vụn đứt, Chu Thất Thất, Từ Nhược Ngu thở phào một cái và dợm nhún chân.

Nhưng, bóng Trầm Lãng đã sà sà tràn tới, một thanh đao của người đứng giữa đã lọt vào tay chàng, cánh tay trái co vào đánh đập tay cầm đao dội vào tới ngực của người bên trái và thanh đao theo đà dạt lại, tiện ngang cần cổ người bên phải một nhát thật ngọt, ngọt như cây dao chuối kéo ngang thân chuối...

Hai tiếng rú cùng một lượt, vì hành động đồng thời, tuy kê thì lâu nhưng sự việc chỉ diễn ra chớp mắt, ba thân người đổ xuống, trong khi Trầm Lãng lướt tới chỉ mới nửa đà.

Sự việc diễn ra lẹ tới mức mà Từ Nhược Ngu và Chu Thất Thất chân chưa nhóm khỏi mặt đất thì “tổ” đầu của trận tuyến đã ngã rồi, Chu Thất Thất không biết Trầm Lãng đã dùng một thủ pháp gì mà nhanh như thế...

Có thanh đao trong tay, Trầm Lãng như cọp thêm vây, nhiều tiếng thép khua chạm vào nhau cả một rừng đao xung quanh ập vào, đã bị Trầm Lãng phóng lên uốn mình một vòng hất tất cả văng trở lại.

Đứng giữa vùng ánh thép, Từ Nhược Ngu và Chu Thất Thất vẫn chưa động đến móng tay.

Chu Thất Thất ngó Từ Nhược Ngu nở một nụ cười rạng rỡ:

- Thấy không, tôi đã nói trước mà, đừng sợ gì cả, có Trầm Lãng ở đây, ai mình cũng không sợ cả. Cứ đứng yên mà xem cho đã mắt.

Từ Nhược Ngu gật gù:

- Võ công của Trầm huynh quả thật...

Từ Nhược Ngu nói chưa dứt câu thì gió bỗng cuốn lên, bay thốc cả tà áo của hắn và Chu Thất Thất, mái tóc sập xõa của nàng cũng bị hất tung lên...

Tiếng thép chạm vào nhau liên miên không dứt, bóng của Trầm Lãng như chiếc chong chóng quay tròn, quay tròn mỗi lúc một nhanh.

Ánh đao càng lúc càng nhoáng lên chói mắt, ánh đao che khuất bóng người.

Nhưng vòng vây thép sao càng phút càng thu nhỏ lại? Phải chăng Trầm Lãng đã không còn chống đỡ nổi?

Chu Thất Thất không còn cười được nữa, nàng nói lầm thảm:

- Sao vậy? Sao kỳ cục vậy? Trầm Lãng... hấn...

Từ Nhược Ngu nói:

- Cho dù võ công tuyệt thế, Trầm huynh hai tay cũng khó cự bốn tay... Huống chi, chẳng những đông người mà trận pháp lại lợi hại.

Chu Thất Thất dậm chân:

- Đã thế... sao còn chờ gì nữa... tiếp tay với hấn chứ.

Tuy nói thế nhưng nàng vẫn đứng yên.

Bởi vì trận pháp đã hoàn toàn chuyển động, từng thanh đao như đã nối liền lại với nhau thành một màn thép mỏng bao quanh, nói đúng hơn, nó là cái bong bóng thép và chỉ thấy Từ Nhược Ngu, Chu Thất Thất là cái nhân bất động.

Không thấy đâu là khe hở, không thấy đâu là chỗ có thể chen tay.

Từ Nhược Ngu trơ trơ đôi mắt không biết phải làm sao.

Chu Thất Thất cứ dậm chân:

- Trầm Lãng, ngưng lại được không? Để cho bọn này xen vào với... bọn này phụ với chứ... Trầm Lãng, Trầm Lãng... có nghe thấy tôi nói không?

Không có tiếng trả lời.

Chỉ có tiếng cười của Tả Công Long:

- Trầm Lãng bây giờ như người cỡi cọp làm sao ngừng được? Mà ai cho hấn ngừng chứ? Nhưng... người đừng có vội, đừng có nóng, xong Trầm Lãng rồi ta sẽ tính tới người.

Chu Thất Thất nghiêng răng ken két:

- Thằng ăn mày già... Thằng già chết bầm... Có giỏi thì đánh xuất một với ta, núp ở xa xa nói bóng nói gió... Thằng già... đừng nói anh hùng.

Tả Công Long cười ngất:

- Sống được là anh hùng, hiểu chưa? Chết thì còn anh hùng cái khi mốc gì nữa... Ba đứa chúng bây như người chết còn thoi thóp...

Chu Thất Thất chười tươi:

- Thằng già ăn mày... mày chết... mày chết... chứ ai chết...

Nhưng nàng vụt ngậm miệng, khi nhìn lại Từ Nhược Ngu.

Sắc mặt hần tiêu tụy trắng nhợt, mảnh vải cũ băng ở bắt tay hần đã rỉ máu ướt đầm ra ngoài.

Vết thương chưa khít miệng, máu ra nhiều, làm hần run rẩy... Xem chừng nếu có giao tranh thì chịu đựng cũng chẳng bao lâu.

Chu Thất Thất thở dài kêu nhỏ:

- Từ công tử...

Nàng chột xung hô một cách khách sáo, làm cho Từ Nhược Ngu sững sốt:

- Cô nương có điều chi?

Chu Thất Thất cúi đầu:

- Từ trước đối với anh, tôi có nhiều thất lễ... Nhưng xin anh yên lòng, tôi đã biết anh là người tốt.

Trong giờ phút này, nàng nói bằng một giọng hết sức trầm tĩnh ngọt ngào. Sự biến đổi từ lời lẽ tinh thần đến cách xung hô, và nhất là nội dung câu nói không ăn nhằm gì đến hoàn cảnh hiện tại, làm cho Từ Nhược Ngu càng ngỡ ngác:

- Chu cô nương... tại hạ... à à... cô nương không nên khách sáo với tại hạ...

Giọng Chu Thất Thất lại hết sức chậm rãi, ngọt ngào:

- Không đâu, tôi không khách sáo, tôi nói thật tình... tử như... tử như bây giờ một mình Trầm Lãng muốn phá vòng vây thoát ra thì không khó lắm, nhưng... nhưng...

Bây giờ không đợi nàng nói hết, Từ Nhược Ngu đã hiểu rõ. Hiểu rất rõ... Chu Thất Thất nói những lời nói đó là nàng đã nghĩ rằng Từ Nhược Ngu, mà kể cả nàng đều phải chết... lời nói của một con người chết nói với một con người cũng sắp chết, lẽ tự nhiên rất bình thản ngọt ngào và bao dung. Những lời lẽ mà nếu bình thường thì thật là khách sáo, nhưng ở trong trường hợp này lại hết sức chân thành.

Chu Thất Thất nói tiếp:

- Trầm Lãng là một con người thế nào Từ huynh tất đã biết, nếu hần chưa biết được điều bí mật mà Từ huynh nói, thì nhất định sẽ không bao giờ chịu thoát vòng vây...

Từ Nhược Ngu nở nụ cười buồn:

- Tôi đã hiểu ý cô nương, tại hạ chết sống không quan trọng đâu. Chỉ có điều những bí mật ấy cần phải nói cho Trầm Lãng biết.

Chu Thất Thất thở dài:

- Chỉ cần Trầm Lãng biết được để có thể yên lòng xông pha trùng vây thoát thân, việc sống chết của tôi, tôi cũng không cần.

Từ Nhược Ngu thở một hơi dài và vung ngựa mặt kêu lớn:

- Trầm huynh, hãy nghe tôi nói, ngay đêm đó, tại nơi miếu hoang...

Chợt nghe Trầm Lãng kêu lên:

- Tính sai rồi...

Và tiếng nói của Tả Công Long tiếp liền theo:

- À... thì ra sự bí mật ngươi chưa biết.

Và ông ta vung ngựa húc lên một tràng dài.

Trận thế vùng biến đổi.

Bao nhiêu ánh thép vùng ngưng lại, đoàn người Cái Bang rẽ một vòng cung cắt ngang khoảng giữa Từ Nhược Ngu và Trầm Lãng.

Trầm Lãng dậm chân phóng lên như một chiếc pháo thăng thiên, định xà xuống đầu lưng với Từ Nhược Ngu, nhưng...

Rào... rào...

Tên vọt bắn ra y như một bày cào cào tua tủa...

Chu Thất Thất nhìn theo bóng Trầm Lãng, rú lên: - Chết...

Nhưng ánh đao trên tay Trầm Lãng đã cuộn lại một vòng, bao nhiêu tên bắn rơi lả

tả...

Dầu vẩy thân ảnh chàng cũng phải sà xuống, nhưng không sà xuống được mục tiêu đã định.

Thế trận rẽ làm hai, mười lăm ngọn trường đao xoắn tròn lấy Từ Nhược Ngu vào

giữa.

Chu Thất Thất lòn dưới bóng đao chạy sang đứng sát bên Trầm Lãng, nàng hỏi giọng run run:

- Sao? Sao kỳ vậy?

Trầm Lãng giận dữ:

- Tại cô, cô còn hỏi.

Chu Thất Thất sững sốt:

- Tại tôi? Tôi làm gì?

Không nghe nàng nói, Trầm Lãng vung đao định phá vòng vây...

Nhưng lúc bấy giờ đã chia ra làm hai phía, số người tự nhiên bị giảm và vì thế mà họ chuyển công ra thủ. Hướng mà họ phải chặn đứng, bằng giá nào cũng phải chặn đứng, là khoảng cách giữa Từ Nhược Ngu và Trầm Lãng.

Họ tạo ngang giữa hai người thành một bức tường.

Họ đòi thế công kích từ Trầm Lãng sang phía Từ Nhược Ngu, mười lăm ngọn trường đao chớp nhoáng xé lên, chĩa thẳng vào một người trong tay không tác sắt và một cánh tay đang mang nặng vết thương.

Mười lăm ngọn trường đao rít lên trong gió, mỗi một ngọn trường đao đều mang theo bóng dáng của tử thần, mỗi một ngọn đao như sẵn sàng chờ đúng lúc là chặt Từ Nhược Ngu làm hai đoạn.

Từ Nhược Ngu liên miên tránh né, không còn có thì giờ đánh trả, mà cũng không còn có sức mà đánh trả.

Sự chết chóc chỉ còn trong đường tơ kẻ tóc, thiên tính yếu mềm của Từ Nhược Ngu lại càng lộ hẳn ra, y như một quả trứng bóc vỏ, chỉ cần cần một ngón tay cũng đủ nát tan.

Hắn vừa thở vừa kêu lớn:

- Trầm huynh... Trầm huynh... tôi đã hết sức rồi...

Trầm Lãng vẫn chưa có cách nào phá bức tường người của môn đệ Cái Bang để xông qua được.

Mười mấy ngọn trường đao lại đang lăm lăm chĩa mũi vào chàng.

Từ Nhược Ngu càng kêu, giọng càng như muốn đứt.

Chu Thất Thất vừa lo vừa tức, nàng gất lên ong óng:

- Kêu réo cái gì lạ lùng như thế. Là sống là chết, là làng làm dữ thì cũng phải uốn ngực ngẩng đầu chứ? Là đàn ông con trai, sao lại có thể không bằng...

Đúng, nàng không phải chỉ nói bằng lỗ miệng, chính nàng đã từng nhiều phen khinh thường cái chết và ngay bây giờ nàng cũng đang xông xáo...

Nhìn vào một người con gái đầu tóc rối bời, tả xung hữu đột, quả thật nàng đã đem cái chết gát bỏ ra ngoài ý nghĩ...

Từ Nhược Ngu rung giọng:

- Tôi... tôi không sợ chết. Nhưng sự bí mật...

Chu Thất Thất hét lên:

- Nếu quả là nam tử thì giờ phút này phải liều chết xông lên. Dầu gì cũng phải nói cho được sự bí mật rồi hẳn chết và như vậy mới không uổng cho kiếp sống.

Từ Nhược Ngu vẫn giọng rung rung:

- Nhưng... tay tôi... tay tôi đã bị trọng thương, không thể dùng được...

Chu Thất Thất giận dữ:

- Tại sao lại không được, tại vì ngươi đang tự mình lừa dối lấy mình, tại ngươi nhu nhược, tại mặt ngươi đã lạnh, chỉ y lại vào người khác... Tại vì ngươi không dám hành động.

Từ Nhược Ngu vẫn còn tràn mình tránh né, nhưng nước mắt đã trào ra, lời nói của Chu Thất Thất quả thật là những mũi tên bắn thẳng, bắn trúng và bắn không tránh nổi...

Chu Thất Thất lại thét lên:

- Hãy tự cổ võ cho dũng khí của mình, hãy ra tay, hãy liều mạng mà đánh... Biết chưa? Chỉ cần có dũng khí, chỉ cần phải đánh một nước liều, hãy xem như chỉ có một mình ở giữa vòng vây, hãy quyết tâm mở đường máu... Chỉ bằng vào tinh thần đó thì tự nhiên không chết.

Từ Nhược Ngu chảy nước mắt rung rung:

- Không... không xong rồi... Tôi... tôi hết sức rồi... Trầm huynh... cứu... cứu tôi...

Chu Thất Thất giận quá cũng phát run:

- Đồ nhu nhược. Làm con trai như thế chẳng trách gì không có một cô gái nào thích cả... Ta không hiểu cái thanh danh "Thất đại cao thủ võ lâm" ngươi bằng cách nào mà kiếm được?

Thật không dè trong giờ phút này lại có chuyện như thế xảy ra.

Chu Thất Thất tức là vì tính khí của nàng, nhưng cũng chính nàng biết rất rõ Từ Nhược Ngu, võ công của hắn không phải là yếu, chỉ có điều bẩm sinh đã thiếu mất hào khí của một bậc nam nhi. Lúc bình thường, lúc không bị người uy hiếp sinh mạng, thì kiếm pháp trau chuốt cho đẹp mắt, phong cách tao nhã, tất cả những thứ gì làm dáng bề ngoài, đều là thứ để che đậy cái nhu nhược của hắn, và chính nhờ đó mà hắn dễ dàng có được thanh danh. Con mắt của người đời vốn thường là nông cạn, điều đó cũng không phải là lạ lắm.

Chỉ có điều, một con người mà cách che đậy càng khéo léo, thì bất thời gặp một cuộc khảo nghiệm nặng nề, tự nhiên càng dễ dàng bộc lộ. Nó bộc lộ một cách thật là khắc nghiệt.

Từ Nhược Ngu bây giờ chính ở trong trường hợp đó.

Đêm đã ngậm tới điểm cùng, đang chuyển mình bước qua giai đoạn bình minh.

Trời càng tối hơn bao giờ hết, gió càng lạnh hơn bao giờ hết.

Thình lình, Từ Nhược Ngu rú lên một tiếng, tiếng rú nghe thê thiết dị thường.

Trầm Lãng kêu lớn:

- Từ huynh, có sao không?

Từ Nhược Ngu rung giọng:

- Tôi... tôi...

Mới nói được hai tiếng thì hần lại rú lên...

Cùng một lượt tiếng cười của đám môn đệ Cái Bang lại rộ lên hô hô...

Dưới ánh mập mờ của bầu trời sắp sáng, tuyết trắng lốm đốm từng vũng máu hồng.

Tả Công Long cười sảng sặc:

- Được chưa?

Trong đám đao quang lấp loáng có tiếng đáp:

- Được rồi, năm đao.

Tả Công Long hét lớn:

- Phản đồ đã diệt, đi.

Bóng đao lại nhoáng rạt lui dần dần... Và hằng loạt tên bắn vãi ào ào.

Cho đến khi Trầm Lãng dùng đao gạt hết tên, thì đám môn đệ Cái Bang đã không còn thấy bóng.

Trên mặt tuyết đọng nhiều vũng máu, Từ Nhược Ngu nằm co quắp.

Chu Thất Thất dặm chân:

- Đuổi theo...

Trầm Lãng không đáp. Chàng thở dài cúi xuống xúc lấy Từ Nhược Ngu.

Mặt mày, mình mẩy đầy những máu, trong bóng tối không thấy đỏ mà lại thấy bầm bầm, trông cực kỳ ghê rợn.

Từ Nhược Ngu vẫn còn thoi thóp.

Trầm Lãng cả mừng cúi thấp xuống:

- Từ huynh, hãy cố gắng lên... cố lên...

Từ Nhược Ngu cự mình rên siết, mí mắt cô nhướng lên, ánh mắt lơ lơ đảo qua đảo lại trên khuôn mặt Trầm Lãng, y như là đang gắng nhìn cho rõ là ai.

Trầm Lãng cúi sát xuống nữa:

- Từ huynh, tôi đây... Trầm Lãng đây.

Từ trong đôi mắt Từ Nhược Ngu cuối cùng lóe lên tia sáng, một tia sáng mong manh.

Từ Nhược Ngu cố gắng cự mình run rẩy:

- Trầm huynh, tôi... tôi đã không... xong rồi...

Trầm Lãng nói:

- Đừng, đừng nói thế... không, anh không thể chết... anh hãy còn sống đây mà.

Từ Nhược Ngu lắc đầu thật nhẹ, thật yếu, cố gắng nở nụ cười khô héo:

- Tôi... tôi tự biết... không xong... chỉ tiếc... chuyện bí mật... tôi không còn sức... nữa...

Trầm Lãng nói:

- Bỏ đi, bỏ chuyện đó đi, chuyện đó không quan hệ. Từ huynh cố gắng bảo trọng sinh mạng.

Từ Nhược Ngu lắc đầu:

- Quan hệ lắm, quan hệ...

Hắn nắc lên một tiếng, nghẹn ngào...

Chu Thất Thất nôn nóng hỏi:

- Trừ Từ huynh ra, còn ai biết chuyện này không?

Từ Nhược Ngu nuốt nước bọt hai ba lần:

- Thơ... có thơ... Liễu Ngọc... a... a...

Hắn nắc lên một tiếng và không nói được nữa.

Trầm Lãng lắc đầu tuyệt vọng, chàng nói lời an ủi:

- Từ huynh, anh yên lòng. Đã có thơ cho Liễu Ngọc Như, tôi sẽ tìm hỏi rõ ràng, nhất định không để cho yêu ma tán loạn.

Từ Nhược Ngu máy máy đôi môi, cố gắng hết sức nhưng vẫn không nói được tiếng nào, đôi mắt cứ trân trân nhìn Trầm Lãng.

Tia mắt nói lên sự đau khổ pha lẫn thẹn thù ân hận.

Trầm Lãng lắc đầu lầm thảm như van vái:

- Thôi, anh yên lòng nhắm mắt, đừng đau khổ, cũng đừng trách mình, dù sao anh cũng đã ráng hết sức, đã dùng tận cùng sức lực của mình rồi.

Vành môi của Từ Nhược Ngu khẽ nhếch lên, không biết cười hay mỉa. Mắt hắn từ từ nhắm lại, hơi thở yếu dần, rồi tắt hẳn.

Vùng hồng phương đông từ từ hé dạng, ánh sáng yếu ớt ban mai rọi lên khuôn mặt tái xanh của Từ Nhược Ngu. Chu Thất Thất nhìn vào khuôn mặt của người chết, nước mắt nàng chảy dài theo má...

Nàng thì thào:

- Thật đáng thương... đáng thương.

Trầm Lãng thở dài:

- Thật là một con người rất đáng thương.

Chu Thất Thất mím môi:

- Nhưng, một người con trai chỉ bằng lòng chịu khổ, chứ không bằng lòng để cho người thương xót... Người con trai để cho người ta thương xót thì không phải chân chánh là một người con trai. Nếu hấn đừng quá nhu nhược, thì chưa chắc hấn đã chết đêm nay...

Trầm Lãng lạnh lùng:

- Phải, hôm nay đáng lý là hấn không chết, thế mà hấn phải chết vì tay cô.

Chu Thất Thất trố mắt:

- Tôi? Vì tôi?

Trầm Lãng gật đầu mím miệng:

- Phải, cô...

Vành mắt Chu Thất Thất bắt đầu ửng đỏ:

- Lại tôi nữa... Cái gì cũng tôi tôi hết... Bữa nay tôi làm gì chứ? Tôi đã làm gì chứ? Rõ ràng tại hấn quá sợ chết... Càng sợ chết lại càng mau chết. Tại hấn chứ sao lại tại tôi?

Trầm Lãng lạnh lùng:

- Lúc đó nếu cô đừng buộc hấn nói, Tả Công Long làm sao biết được những bí mật đó chưa kịp nói ra, làm sao họ lại tập trung mũi nhọn tấn công hấn? Làm sao hấn chết được? Lúc đó Tả Công Long chỉ nhắm vào mỗi một mình tôi.

Chu Thất Thất nói:

- Nhưng... nhưng lúc bấy giờ anh đã bị họ áp đảo, đánh đờ không muốn nổi rồi, nếu anh có mệnh hệ nào thì hấn cũng phải chết...

Trầm Lãng vặn lại:

- Tại sao cô biết tôi đánh đờ không nổi?

Chu Thất Thất chớp mắt:

- Thì... thì ai lại không thấy... lúc đó anh đánh với họ lâu quá rồi mà anh có làm họ bị thương được người nào đâu.

Trầm Lãng nói:

- Cô quên rằng chỉ một chiêu đầu tôi đã hạ được một lượt ba tên rồi sao? Tôi có thể trong một chiêu hạ ba người thì tại sao sau đó lại không thể làm bị thương ai cả chứ? Đã có lâm trận ít nhiều cô phải hiểu, phải thấy biết chứ?

Chu Thất Thất sững sốt:

- Tôi... tôi đâu có biết tại sao... Thấy thế trận càng lúc càng thu hẹp lại thì ai không nghĩ rằng anh đã không còn chống đỡ nổi.

Trầm Lãng tặc lưỡi:

- Lúc đó, tức là sau khi tôi hạ ba người, sau khi họ bắt đầu sẽ biến thành thế vậy, thế trận vô cùng hỗn độn, và như vậy, trong lúc mang thương, Từ Nhược Ngu làm sao chống đỡ nổi? Vì lẽ đó mà tôi chỉ đánh theo lối “dụ chiến” cố làm cho thế trận của họ càng lúc càng phải thu hẹp lại, chỉ khi nào thế trận của họ không loạn, tôi nắm lấy then chốt, tự nhiên sẽ che chở cho cô và Từ Nhược Ngu một cách vững vàng. Chờ cho thế trận thu hẹp đến mức không còn thu hẹp được nữa, lúc bấy giờ tôi sẽ phá từ trên cái gốc, thế trận sẽ tan ngay...

Trầm Lãng thở dài nói luôn:

- Cô nên biết, bất luận trận pháp nào, vòng đai càng thu hẹp thì lại càng dễ phá. Bởi vì khi vòng đai thu quá hẹp, tự nhiên tầm công kích của từng cá nhân trong trận sẽ bị hạn chế tới mức tối đa, lúc đó chỉ bằng vào một chiêu thế căn bản, thế trận sẽ bị tê liệt ngay tức khắc. Chuyện đó rất đơn giản, không phải cô không hiểu nổi, chỉ tại vì cô không chịu nghĩ thế thôi.

Chu Thất Thất cúi gầm đầu im lặng.

Trầm Lãng càng áo não:

- Phí không biết bao nhiêu tâm lực mới nắm chắc được mấu chốt của thế phá, khi đã nắm được, khi đã cầm chắc trong tay cái thắng thế, cô... cô lại...

Chu Thất Thất dậm chân:

- Tôi biết... tôi biết tôi đã tính sai.

Nàng ngẩng mặt, nước mắt ràn rụa:

- Không biết tại làm sao tôi lại không nghĩ tới, tại sao tôi lại không biết làm cho đúng... tôi... nếu tôi không vì anh, không lo sợ cho anh... tôi đâu có làm như thế. Và lại, anh nói thì nghe đơn giản, nhưng tôi thì làm sao có thể nghĩ đơn giản như thế được? Đâu có phải ai cũng như anh, đâu có phải ai cũng sáng suốt như anh...

Chu Thất Thất càng nói càng khóc và cuối cùng nàng ngồi bẹp xuống đất khóc ồ ồ cạnh xác Từ Nhược Ngu.

Nhìn nàng một lúc, Trầm Lãng thở dài:

- Thôi, đừng khóc nữa. Trời đã sáng hẳn rồi. Kim Vô Vọng thì chưa có tin tức gì cả. Thu xếp thi hài của Từ huynh rồi mình đi tìm hãn trước đã, rồi mới tính việc khác được.

Mặc cho đầu tóc rối bời và quyen đầy bông tuyết, Kim Vô Vọng cứ băng mình trong gió đêm phần phật.

Đêm càng về khuya, tuyết càng rơi nặng, quần áo Kim Vô Vọng ướt như lội suối, nhưng hơi nóng vì tức giận trong người cứ hùng hực xông lên.

Là một con người kín đáo gần như bí mật, cả đến thân thể cũng hoàn toàn kín đáo, những dĩ vãng của mình chẳng những Kim Vô Vọng không bao giờ nói cho ai biết, mà chính bản thân hắn cũng không hề nghĩ đến. Hắn chỉ nhớ rằng từ nhỏ đến lớn, hắn chưa lúc nào nghĩ đến, chưa lúc nào quan tâm đến sự chết sống, an nguy cho bất cứ một ai và cũng chưa từng biết ứa nước mắt trước nỗi khổ đau của kẻ khác.

Từ nhỏ đến lớn không bao giờ hắn bỏ thì giờ để nghĩ đến như thế nào là thiện, như thế nào là ác, cũng không bao giờ chịu suy nghĩ ai là người phải, ai là người trái cả. Những chuyện nào thấy thích là làm, những chuyện con người thấy không thích là lập tức cho một đao kết liễu...

Tự hắn, hắn cũng không buồn nhớ xem đã có bao nhiêu người chết dưới tay hắn, chưa bao giờ hắn biết thương tiếc một ai. “Kẻ yếu là phải chết”, nếu bảo hắn có chút suy tư thì là như thế ấy, hắn xem đó là “chân lý tuyệt đối muôn đời”.

Nhưng đến giờ phút này, hắn hoàn toàn thay đổi.

Mặt đất đã đóng một lớp băng dày, đêm vẫn một màn đen đặc.

Kim Bất Hoán chạy về đâu? Tìm hắn bằng cách nào? Kim Vô Vọng hoàn toàn chưa ý thức được kế hoạch.

Hắn băng mình trong đêm tối chỉ nhờ vào trực giác, thứ bản tánh của thú rừng, mà cũng là kinh nghiệm trong tiềm thức của con người bốn ba xuôi ngược võ lâm.

Giang hồ hào kiệt có một bản năng gần như dã thú, mới nghe qua tuy hơi lạ, nhưng nếu nghiên cứu thật kỹ sẽ phát hiện dễ dàng điểm tương đồng giữa dã thú với con người lưu lã giang hồ.

Cả hai đều cần phải lẩn trốn sự theo dõi của người khác. Và trong lúc trốn tránh sự rượt đuổi đó, tự họ, họ cũng phải làm một cuộc rượt đuổi để kéo dài sự sống.

Họ là vật bị săn đuổi, nhưng đồng thời họ cũng là thợ săn.

Sinh mạng của họ luôn luôn dừng nơi giới tuyến của con đường sinh tử.

Giữa khung cảnh hoang vu tuyết phủ, giữa màn đêm đen đặc một màu, Kim Vô Vọng chợt cảm thấy giữa mình và dã thú không khác là bao.

Vành môi hắn khẽ nhếch lên để lộ một nét cười mai mỉa và chịu đựng.

Và quả thật là đúng. Trực giác của hắn không lầm.

Phía trước mặt có một vật lấp loáng ngời ngời. Bằng vào nhãn quang của dã thú, Kim Vô Vọng nhìn không sai được.

Đó là một cây trâm. Cây trâm cài tóc của Bạch Phi Phi.

Thật là một cô bé thông minh, trong tình trạng kinh hồn táng đờm, vẫn không bị mất trí tuệ và dũng khí, nàng đã len lén ném chiếc trâm, để làm tiêu điểm, để tố cáo phương hướng của Kim Bất Hoán.

Nhìn vào cây trâm, Kim Vô Vọng biết mình theo đúng hướng và càng gia tăng cước bộ, mắt càng chăm chú xung quanh.

Cách đó chừng vài mươi trượng, Bạch Phi Phi lại để thêm một chiếc hoa tai, và xa hơn một chút lại một chiếc hoa tai nữa.

Rồi thì, một chiếc khăn tay, một sợi dây đai... cứ thế vạch hẳn một con đường.

Sau cùng, một chiếc giày. Chiếc giày nhỏ nhỏ xinh xinh bên cạnh hoa mai màu đỏ rực dội lên mặt tuyết rất dễ dàng nhận ra.

Được một mục tiêu chỉ thẳng, con đường tìm kiếm của Kim Vô Vọng đã quá dễ dàng.

Cho đến lúc nhận được chiếc giày thứ hai của nàng, Kim Vô Vọng chợt nghe một mùi thơm kỳ lạ từ trong gió phát qua khứu giác.

Không phải mùi thơm của hoa rừng, của trái chín, mà là mùi thơm của thịt. Thịt nướng.

Giữa đồng hoang đêm vắng làm sao lại có mùi này? Ai nướng thịt ở đâu đây?

Không cần suy nghĩ thêm gì nữa, Kim Vô Vọng độ theo chiều gió, băng về hướng phát ra mùi thơm đó.

Thêm một đôi không xa, trước mặt thấp thoáng mái nhà và từ nơi đó rọi ra ánh

lửa.

Càng gần, càng thấy rõ, mái nhà có ánh lửa đó là một tòa hoang miếu.

Đúng ra đây là một từ đường, chứ không phải là miếu. Còn nói miếu thì đây là miếu của gia đình, của một họ nào đó lập ra để thờ tiên nhân của họ. Cho đến khi dòng họ đó tản lạc không còn thừa tự, thì từ đường này trở thành miếu hoang.

Sự suy vong in như là bao giờ cũng nhiều hơn là hưng khởi, cho nên từ đường trở thành hoang miếu mỗi lúc một nhiều, những cảnh đồng không, những

khu rừng chồi mênh mông vắng vẻ, gần như đâu đâu cũng có miếu hoang. Nó trở thành nơi dừng chân, trú ngụ, nơi hẹn ước của giới giang hồ, đạo trộm.

Ánh sáng từ ngôi miếu hoang này, lập lòe soi ra mặt tuyết bên ngoài. Mặt tuyết in rõ một hàng dấu chân mới rành rành, dấu cũ nếu có cũng đã bị tuyết rơi lấp mất.

Khinh công của Kim Bất Hoán tuy không phải là yếu, nhưng vì phải mang theo bên mình một Bạch Phi Phi, do đó dấu chân in rõ. Kim Vô Vọng thu mình trong bóng tối góc tường, chăm chú nhìn hàng dấu chân, mặt hấn càng lúc càng xạm xuống.

Dấu in lại đó đúng là dấu chân mang giày cỏ...

Kim Vô Vọng lập tức nhún chân phóng vào ngôi miếu, nơi đây, một đồng lửa đang hùng hực, trên đồng lửa gát ngang một con chó.

Kim Bất Hoán đâu?

Một ngôi từ đường nho nhỏ không cửa sổ, cửa trước là con đường duy nhất. Mặt tuyết trên thềm in rõ dấu chân đi vào, tuyết nhiên không có dấu trở ra.

Hương chi lửa than thật đượm hầy còn mấy khúc củi đang cháy đỏ, ánh lửa hầy còn lập lòe, chứng tỏ chỉ vài giây trước đây vẫn có người ở đó.

Ánh lửa hừng hực rọi lên da mặt xạm xanh như thép nguội của Kim Vô Vọng. Hấn không lộ ra vẻ gì cả. Hấn đứng lặng thình đăm đăm nhìn đồng lửa.

Kim Bất Hoán nhất định còn ở nơi đây, nhất định hấn chưa đi đâu cả.

Giữa chôn hoang vắng êm đềm, ngôi miếu hiên lạnh chột ngùn ngụt sát khí. Kim Vô Vọng nói gằn gằn từng tiếng:

- Đi ra, chờ ta lục kiếm à?

Đêm vắng, đồng hoang, giọng nói lạnh lùng từng tiếng, âm hưởng dội vào góc tường vắng lại. Nhưng bốn phía rơi vào im lặng, không một tiếng động nào.

Mái nhà, góc vách, bụi đóng, nhện giăng.

Bệ thờ với những chân hương siêu đồ, với những chân đèn khay, kỷ, bụi vẫn nguyên phong, không một dấu tay... Chiếc màn thờ bằng vải bố cũ kỹ phất phơ trong gió.

Một vết tích lạ lùng xuất hiện, từ dưới bệ thờ, một bàn chân lộ ra ngoài, bàn chân không phải mới lộ ra, có lẽ lâu rồi, nhưng chỉ lộ chút mũi nên nhìn qua khó thấy.

Kim Vô Vọng vung chân, án thờ lộn ngược ra sau.

Hai người nằm trôn phía dưới lộ ra, không phải Kim Bất Hoán và Bạch Phi Phi, mà là hai lão ăn mày tóc rối hoa râu, da mặt xanh dờn, mắt trừng trừng trợn ngược.

Cho dù gan lỳ, Kim Vô Vọng bất giác thối lui:

- Ai?

Trong lúc bất thành linh thốt lên tiếng quát và Kim Vô Vọng chợt thấy mình ngơ ngẩn.

Vì hai kẻ nằm đây là hai cái xác không hồn.

Kim Vô Vọng nhìn qua biết ngay hai người này chết đã quá ba ngày, nhưng vì khí trời lạnh lẽo, nên da thịt chưa biến đổi lắm.

Nhen lửa cho phừng lên, nhìn kỹ hai xác người, Kim Vô Vọng vụt kêu lên hốt hãi:

- Đồn Cung, Âu Dương Luân... tại sao hai người lại chết ở đây?

Ai là hung thủ? Và Tả Công Long đi đâu?

“Cái Bang Tam Lão” tuy không phải là hàng cao thủ thượng thặng võ lâm, nhưng bằng vào tư thế và sự giao du rộng rãi, danh tiếng của họ cũng đã dội rền khắp nẻo.

Xuôi ngược giang hồ đã khá lâu năm, Kim Vô Vọng nhận ra hai người không khó, nhưng không thể tưởng tượng được rằng thịnh danh hiển hách, tử đệ vầy vầy như “Cái Bang Tam Lão” mà hai người lại chết nơi hoang vắng thê thảm như thế.

Ngôi miếu hoang vốn đã sẵn không khí trầm trầm, gió đêm rờn rợn, bây giờ thêm hai xác chết càng làm cho không khí nặng mùi khủng bố.

Là một kẻ từng nằm bên xác chết, thế mà khung cảnh này đã làm cho hắn phải thụt lùi, cảm nghe một luồng ớn lạnh chạy dài trong xương sống.

Hắn quay phắt mình lại đi ra, nhưng khi đôi mắt liếc qua đống lửa, Kim Vô Vọng vụt đứng sững chết trân.

Con chó nướng gát ngang đống lửa không cánh mà bay mất.

Ai? Ai có thể hành động sát ở sau lưng mà Kim Vô Vọng không hề hay biết?

Kẻ đó, thuật khinh công phải thật kinh người.

Khinh công đó, nếu không phải là người của thế giới võ lâm sẽ nhất định cho là ma quỷ.

Kim Vô Vọng lại nghe ớn lạnh.

Ngay lúc đó, một giọng cười khô khốc nổi lên:

- Kim Vô Vọng?

- Ai?

Kim Vô Vọng quay phắt lại. Từ bên ngoài một kẻ thong thả đi vô...

Một con người ốm tong teo như ngọn trúc khô, di động lãng đãng theo chiều gió, nhẹ nhàng như một chiếc bóng chứ không phải hình người.

Mỗi một bước mang theo tiếng cười ròn rợn, hai bàn tay như những cọng sắt xạm xỉ cứ che lấp mặt, thân ảnh chậm chạp như quỷ nhập tràng.

Ánh lửa yếu ớt hắt ra đủ thấy áo quần xóc xếch, đầu tóc rối bời, đúng là một gã ăn mày, nhưng bằng vào vóc dáng, tuyệt không phải là Kim Bất Hoán.

Quả xứng là một niều hùng trong chốn võ lâm, tuy trong khung cảnh có phần kỳ dị và tuy phải trải qua những chứng kiến hãi hùng, nhưng chỉ thoáng qua thôi, Kim Vô Vọng đã lấy lại được tư thế bình thường, đôi mắt lạnh lùng lại chậm chạp nhìn vào kẻ đó.

Gã ăn mày ốm tong cứ tà tà đi tới, gã vẫn giữ giọng cười hăng hắc:

- Kim huynh, cách đã lâu quá rồi, không ngờ nơi chôn cữu tuyền, chúng ta lại vẫn gặp được nhau.

Kim Vô Vọng lạnh lùng:

- Đừng bày cái trò đó với ta. Cái trò ma quái hãy để mà dọa nạt kẻ khác. Ta còn sống đây mà, Kim Vô Vọng còn sờ sờ trên mặt đất đây mà.

Không phải chỉ cứng trong lời nói, âm thanh của Kim Vô Vọng không một chút gì biến đổi, sắc diện vẫn như không.

Gã ăn mày cười ha hả:

- Ngươi còn sống đây sao? Hả hả... hả hả... thật là chuyện quá tức cười, ngươi vừa mới chết đây, thế mà tự ngươi lại không biết.

Kim Vô Vọng vẫn lạnh lùng:

- Chết hay sống, tự ta biết, không dám nhọc đến các hạ phải làm cái việc phân tách. Nhưng cái trò ma quỷ ấy coi chừng rồi đây các hạ sẽ thành quỷ đấy.

Gã ăn mày cười lớn:

- Thành quỷ thật? Hà hà... ngươi cho ta là quỷ giả đấy à?

Hắn cười thật lớn, giọng cười thật tự nhiên, nhưng cái tự nhiên đó chứa đầy hơi hám nặng nề khủng bố.

Kim Vô Vọng rít lên:

- Không cần úp mở, ta chỉ hỏi ngươi là ai?

Gã ăn mày hỏi:

- Người muốn xem mặt ta chứ?

Kim Vô Vọng thét lớn:

- Bỏ tay ra.

- Bỏ tay ra?

Gã ăn mày lập lại để cười, và hấn từ từ nói tiếp:

- Được, muốn xem, ta cho xem. Nhưng trước khi nhìn tận mặt nhau, ta muốn nói thêm một điều: ở giới nào, gặp người trong giới ấy, phàm là người ở thế gian thì gặp kẻ đang ở thế gian, chứ không có chuyện người sống mà gặp kẻ chết bao giờ. Biết điều đó chứ.

Hấn nói đến tiếng cuối cùng thì đôi tay bỏ xuống.

Da mặt hấn xám xịt, đôi mắt hấn trừng trừng trắng dã.

Hấn là một trong “Cái Bang Tam Lão”: Đơn Cung.